

Από τη συγγραφέα του βιβλίου
13 ημέρες

V.M GIAMBANCO

**ΤΟ ΒΑΠΤΙΣΜΑ
ΤΟΥ ΠΥΡΟΣ**

Μια μικρή ιστορία με πρωταγωνίστρια την αστυνόμο
Άλις Μάντισον

 Διόπτρα

V. M. Giambanco

Το Βάπτισμα του Πυρός

μια μικρή ιστορία με πρωταγωνίστρια την αστυνόμο Άλις
Μάντισον

Τίτλος Πρωτοτύπου : First watch

© Για την ελληνική γλώσσα σε όλο τον κόσμο: Εκδόσεις Διόπτρα, 2015

Copyright © Valentina Giambanco 2013

ISBN: 978-960-364-598-6

Ηλεκτρονική ελληνική έκδοση: Ιούλιος 2015

Μετάφραση: Βαγγέλης Γιαννίσης • Επιμέλεια-διόρθωση: Αλέκα Πλακονούρη • Ηλεκτρονική
σελιδοποίηση: Ελένη Οικονόμου, Εκδόσεις Διόπτρα • Σχεδιασμός εξωφύλλου: Γιώργος
Παναρετάκης, Εκδόσεις Διόπτρα

ΕΔΡΑ • Εκδόσεις Διόπτρα • Αγ. Παρασκευής 40, 121 32 Περιστέρι, Τηλ.: 210 380 52 28, Fax:
210 330 04 39 • ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ • Στοά του Βιβλίου • Πεσμαζόγλου 5, 105 64 Αθήνα,
Τηλ.: 210 330 07 74 • www.dioptra.gr e-mail: sales@dioptra.gr • info@dioptra.gr

Πρώτη Βάρδια

Ήταν ήδη μέσα Ιανουαρίου και σύντομα θα σκοτεινίαζε. Τα αμάξια κινούνταν με ταχύτητα ενός εκατοστού το δευτερόλεπτο στην Όγδοη Λεωφόρο και κατά μήκος της οδογέφυρας της Λεωφόρου Αλάσκα, ενώ στις διάσπαρτες γέφυρες του Σιάτλ το ποτάμι από τα φώτα των αυτοκινήτων άρχιζε να τρεμοπαίζει. Η Άλις Μάντισον αναρωτήθηκε τι ήταν αυτό που την είχε τραβήξει πίσω αφότου αποφοίτησε από το Πανεπιστήμιο του Σικάγο πριν από εννιά μήνες.

Ευχήθηκε να μπορούσε να δει έστω τόσο δα τον κόλπο Έλιοτ από τη γωνία της Οδού Βιτζίνια, όπου και βρισκόταν –ακόμα και μια υποψία θέας νερού ανάμεσα στα κτίρια θα της ήταν αρκετή–, μα ήξερε πως βρισκόταν στο λάθος μέρος.

Η Μάντισον χτύπησε το πόδι της στο έδαφος για να ζεσταθεί. Δυσοίωνα σύννεφα είχαν αρχίσει να μαζεύονται από τα δυτικά και μπορούσε σχεδόν να οσφρανθεί το χιόνι στον αέρα: απόψε τα κέντρα υποδοχής αστέγων θα ήταν πύχτρα και οι Περίπολοι της Αστυνομίας θα έβρισκαν τα αποκαΐδια των κάδων σκουπιδιών, μέσα στους οποίους άναβαν φωτιά οι χαμένες ψυχές και οι απελπισμένοι για να βγάλουν τη νύχτα.

«Αστυφύλακα Μάντισον!» φώναξε η γραμματέας μέσα από τη γυάλινη πόρτα.

Η Μάντισον κούνησε καταφατικά το κεφάλι και αυτομάτως ίσιωσε τη ζώνη της: δεν είχε συνηθίσει ακόμη όλο αυτό το βάρος της, με το Γκλοκ των σαράντα χιλιοστών και τα υπόλοιπα, ενώ συνήθιζε –με μεγάλη ενόχληση– να παίζει νευρικά με τη θήκη των χειροπέδων κάθε φορά που ήταν αγχωμένη.

Το εσωτερικό του κτιρίου φάνταζε αβάσταχτα ζεστό έπειτα από την ψύχρα έξω. Η Μάντισον ακολούθησε τη γραμματέα – μια γυναίκα στα σαράντα, με μαλλιά βαμμένα στο κομμωτήριο, από κάποιον πιθανότατα ακριβοπληρωμένο κομμωτή, και ένα καφέ ταγέρ– στους βαμμένους με αρρωστιάτικο πράσινο διαδρόμους του Αρχηγείου της Αστυνομίας του Σιάτλ. Το κτίριο της ήταν γνώριμο, μα δεν είχε μπει ποτέ της στα γραφεία και τις αίθουσες διασκέψεων του πρώτου ορόφου και – αν είχε επιλογή– θα προτιμούσε τα πράγματα να μείνουν ως έχουν.

Η γραμματέας χτύπησε διακριτικά μια πόρτα δύο φορές και έκανε νόημα στη Μάντισον να μπει μέσα. Εφτά άνθρωποι γύρισαν να την κοιτάξουν – κι εκείνη πρόσεξε πως μονάχα ένας από αυτούς ήταν ένστολος.

«Αστυφύλακα Μάντισον, περάστε και καθίστε», είπε ο αρχιφύλακας Πιτ Ρίτσαρντς από το Γραφείο Εσωτερικών Υποθέσεων, δείχνοντας μια αδειανή καρέκλα στο μεγάλο τραπέζι. Ήταν ένα ευρύχωρο δωμάτιο, βαμμένο στις αποχρώσεις της ώχρας. Στον έναν τοίχο του κρεμόταν η εικόνα του ταξίαρχου Τόρες, δίπλα σε μια φωτογραφία του προέδρου Τζορτζ Μπους Τζούνιορ. *Ο Ρίτσαρντς, ο επονομαζόμενος και Πίτιμπουλ*, σκέφτηκε η Μάντισον. Όλοι στο τμήμα τον ήξεραν ως Πίτιμπουλ και φανταζόταν πως ακόμα και η ίδια του η οικογένεια τον φώναζε έτσι, κι όχι άδικα. Έμοιαζε με παλαιστή έτσι κοντοκουρεμένος που ήταν και με μάτια σε χρώμα μολυβί.

«Μάλιστα. Τώρα που όλοι μας βρισκόμαστε εδώ, μπορούμε να αρχίσουμε. Αστυφύλακα, να συστηθούμε». Ο Ρίτσαρντς άρχισε να κάνει το γύρο του τραπεζιού. Πέντε άντρες, δύο γυναίκες. Ο ένστολος ήταν ο αστυνόμος Λόουελ – η Μάντισον τον ήξερε εμφανισιακά. Οι άλλοι, τα ονόματα των οποίων ήλπιζε πως το μυαλό της είχε συγκρατήσει με κάποιο μαγικό τρόπο, ήταν κι αυτοί επιθεωρητές του Τμήματος Εσωτερικών Υποθέσεων, ένας αντιπρόσωπος του συνδικάτου, μια γραμματέας, η οποία κρατούσε σημειώσεις, ένα μέλος του γραφείου επιθεώρησης, που δεν ήξερε καν πως υπήρχε, και ο συμβουλευτικός ψυχολόγος του τμήματος. Η Μάντισον, η οποία είχε πτυχίο στην Ψυχολογία και την Εγκληματολογία, δεν ήταν απολύτως σίγουρη πως της άρεσε ο συνδυασμός ειδικοτήτων σε αυτό το δωμάτιο.

Ο Ρίτσαρντς τη σύστησε σε όλους και έπειτα κάθισε ξανά στην καρέκλα του στην κεφαλή του τραπεζιού. «Αυτή η συζήτηση είναι ανεπίσημη, αστυφύλακα», είπε και χαμογέλασε για λίγο, με τον τρόπο που ένας λογοτέχνης χρησιμοποιεί το κόμμα στην πρότασή του.

Σίγουρα, Πίτιμποουλ. Γι' αυτό και η Τζένι κρατάει σημειώσεις.

«Κατάλαβα», αποκρίθηκε η Μάντισον.

«Ας κάνουμε πρώτα απ' όλα μια μικρή εισαγωγή. Υπηρετείς στην Περίπολο, σωστά;»

«Μάλιστα».

«Και για πόσο καιρό υπηρετείς στην Περίπολο;»

«Είκοσι εφτά ημέρες», απάντησε η Μάντισον.

Δύο από τους παρευρισκομένους κοίταξαν τα χαρτιά που βρίσκονταν μπροστά τους.

«Είκοσι εφτά ημέρες. Είσαι ακόμη δόκιμη;»

«Ναι, η πρώτη μου χρονιά τελειώνει τον Δεκέμβρη».

«Οπότε έχεις αποφοιτήσει από την Ακαδημία, έχεις ολοκληρώσει την προχωρημένη εκπαίδευση, την πρακτική, και τώρα έχεις περάσει τις πρώτες σου είκοσι εφτά ημέρες στην πρώτη πραγματική εμπειρία σου περιπόλου στο Σιάτλ. Σωστά;»

«Σωστά».

Η Μάντισον μπορούσε να αποκωδικοποιήσει εύκολα τις εκφράσεις του επειδή εκείνον δεν τον ένοιαζε εάν έβλεπε τα χαρτιά του – τα οποία είχαν ήδη μοιραστεί, ενώ εκείνη έπρεπε να πορευτεί με τα φύλλα που της έτυχαν.

«Όλοι μας διαβάζουμε τις αναφορές και όλοι μας έχουμε δει τις φωτογραφίες. Όμως αυτό που μας ενδιαφέρει σήμερα είναι αυτές οι αδρές λεπτομέρειες, οι οποίες μερικές φορές δεν φτάνουν ως την αναφορά. Ελπίζουμε να μπορέσεις να μας βοηθήσεις μ' αυτό. Οι επιδόσεις σου όχι μόνο στην Ακαδημία αλλά και στην εκπαίδευση, είναι εκπληκτικές, και ελπίζουμε ότι στο μέλλον θα ανέβεις στην ιεραρχία του τιμήματος». Ο Ρίτσαρντς της χάρισε ένα χαμόγελο. «Είσαι από εκείνους τους αστυφύλακες που θέλουμε να περιπολεί στους δρόμους».

Δεν έχεις ιδέα τι είδους αστυνομικός θα γίνω. Ούτε εγώ ξέρω. Η Μάντισον προτίμησε ωστόσο να μην εκφράσει τις αντιρρήσεις της, μένοντας πιστή στους τρόπους τους οποίους είχε διδαχτεί από τη

γιαγιά της.

«Τι είδους αδρές λεπτομέρειες έχετε στο μυαλό σας;» ρώτησε.

«Μια αναφορά έχει να κάνει με γεγονότα και όσον αφορά στο παρόν ερώτημα, γνωρίζουμε τα γεγονότα. Αυτό που χρειαζόμαστε από σένα είναι μια “σκιαγράφηση” των λεπτομερειών», αποκρίθηκε ο Ρίτσαρντς. «Πες μας τι συνέβη τη νύχτα της 3ης Ιανουαρίου, αστυφύλακα Μάντισον. Έκανες την πρώτη βάρδια στον Ανατολικό Τομέα».

Η πρώτη βάρδια διαρκεί από τις τρεις τα ξημερώματα μέχρι το μεσημέρι, και το σώμα δεν συνηθίζει τις αλλαγές στον ύπνο για αρκετό καιρό. Μέχρι να αλλάξουν οι βάρδιες, είσαι τόσο συνηθισμένος να ξυπνάς στα μισά της νύχτας, που είναι αδύνατον να πέσεις για ύπνο πριν από τις δύο το πρωί.

Αν είσαι στην πρώτη βάρδια, τότε λογικά έχεις λίγους φίλους και καθόλου κοινωνική ζωή. Μα δεν ένοιαζε τη Μάντισον καθώς το σήμα της ήταν τόσο γυαλιστερό και νέο, που σχεδόν έλαμπε. Έφτανε νωρίς και έμενε όσο χρειαζόταν.

Η συνεργάτιδά της ήταν η αρχιφύλακας Κάρι Γουέστον, η οποία μετρούσε δώδεκα χρόνια υπηρεσίας στην αστυνομία του Σιάτλ, όλες στην Περίπολο, και η Μάντισον ήξερε πως είχε κάνει την τύχη της: η Γουέστον ήταν ικανή, έμπειρη και, το καλύτερο, ιδανική δασκάλα.

Τη νύχτα της 3ης Ιανουαρίου, ο αρχιφύλακας βάρδιας κάλεσε τη Μάντισον αμέσως μόλις παρουσιάστηκε.

«Η Γουέστον βρίσκεται στο Χάρμπορ Βιου με σκωληκοειδίτιδα...»

«Είναι...»

«Θα γίνει καλά, αλλά απόψε θα πρέπει να σε βάλουμε με κάποιον άλλον, γιατί είμαστε πηγμένοι και θέλουμε κόσμο έξω στο δρόμο. Γουόλς!» φώναξε ο αρχιφύλακας. «Έλα να γνωρίσεις τη νέα σου συνεργάτιδα».

Ο αρχιφύλακας Φρανκ Γουόλς υπηρετούσε δεκατέσσερα χρόνια στην Περίπολο. Η Μάντισον τον γνώριζε, με άλλα λόγια γνώριζε γι' αυτόν.

«Γνωρίζατε πριν τον αρχιφύλακα Γουόλς;» τη ρώτησε ο Ρίτσαρντς.

«Όχι».

«Μίπως είχατε κοινούς φίλους; Ή γνωστούς;»

«Όχι, αλλά είχα ακούσει για την υπόθεση Λαβέλ».

Όλοι στο τμήμα είχαν ακούσει για την υπόθεση Λαβέλ. Ο Κλίντον Λαβέλ είχε καταθέσει μήνυση εναντίον του αρχιφύλακα Γουόλς για χρήση αδικαιολόγητης βίας κατά τη σύλληψή του. Ο Πίμπουλ Ρίτσαρτς είχε χειριστεί τη μήνυση –την τρίτη εναντίον του Γουόλς σε διάστημα δέκα χρόνων και τη δεύτερη που είχε χειριστεί– και, παρά τις καλές του προθέσεις, δεν είχε κατορθώσει να την κρίνει απορριπτικά.

Ήταν ασυνήθιστο να βάλουν ένα δόκιμο με κάποιον σαν τον Γουόλς, που δεν νοιαζόταν και τόσο να κάνει το δάσκαλο.

Παρά αυτές τις ιστορίες, δεν του είχε κολλήσει ρετσινιά, σκέφτηκε η Μάντισον, καθώς κατευθύνονταν προς το περιπολικό. Σιχαινόταν τις φήμες και δεν είχε όρεξη για κουτσομπολιά του τμήματος. Στο κάτω κάτω ο άντρας αυτός θα έδειχνε το χαρακτήρα του στο δρόμο, το μοναδικό μέρος που είχε σημασία.

«Είσαι η κόρη του Τόμι Μάντισον;» τη ρώτησε ο Γουόλς καθώς ψάρεψε τα κλειδιά του περιπολικού από την τσέπη του.

«Όχι».

«Είσαι σίγουρη; Μοιάζεις με τον Τόμι. Είναι αρχιφύλακας βάρδιας στα SWAT».

Η Μάντισον δεν είχε μιλήσει με τον πατέρα της από τότε που ήταν δώδεκα. Το πιθανότερο ήταν να ανακάτευε τα φύλλα της τράπουλας στο υπόγειο του Τζόι Καβίτζι στο Λας Βέγκας, προσπαθώντας να διπλασιάσει το κέρδος του παίζοντας πόκερ. Η Μάντισον δεν ήξερε πού βρισκόταν και δεν την ένοιαζε και πολύ.

«Είμαι σίγουρη», είπε.

«Έχω ακούσει για σένα», συνέχισε ο Γουόλς. «Ο Νόρτον, από το σκοπευτήριο, είπε πως σκοπεύεις καλά και πως θα διαγωνιστείς στους Σκοπευτικούς Αγώνες».

Ο Τζέι Μπι Νόρτον, πρώην αρχιφύλακας και νυν εκπαιδευτής

1 SWAT (Special Weapons and Tactics): Μονάδες επιβολής του νόμου που μεταχειρίζονται στρατιωτικές τακτικές και χρησιμοποιούνται σε επιχειρήσεις υψηλού κινδύνου.

σκοποβολής στο αστυνομικό τμήμα του Σιάτλ, είχε μια όμορφη ημέρα όταν είδε τις ικανότητες της Μάντισον ανάμεσα σε ένα σωρό νεοσύλλεκτους – την ίδια όμορφη ημέρα που είχε ο προπονητής κολύμβησης του Μάικλ Φέλπς την πρώτη φορά που εκείνος κολύμπησε στην πισίνα.

Η Μάντισον ανασήκωσε τους ώμους – μια παιδιάστικη συνήθεια, την οποία προσπαθούσε να κόψει.

«Δεν τα πάω κι άσχημα».

Ο Γουόλς χαμογέλασε. «Ο Θεός να μας προστατεύει από τη μετριοπάθεια».

Το αμάξι κύλησε στο οδόστρωμα. Ο Γουόλς ήταν σαράντα. Θα μπορούσε να τον περάσεις και για αγρότη σε φωτογραφίες από τις αρχές του εικοστού αιώνα – ψηλός και κοκαλιάρης, με νευρώδη σπιρτάδα.

Η Μάντισον έμεινε σιωπηλή καθώς οδηγούσαν, και ο Γουόλς επιθεωρούσε τους δρόμους. Κάθε βράδυ που περνούσε γνώριζε όλο και περισσότερο τον Ανατολικό Τομέα. Ζούσε στο Σιάτλ από τα δεκατρία της, μα στη νοτιοδυτική γειτονιά του Θρι Όουκς. Ο Ανατολικός Τομέας στις τρεις το πρωί ήταν ένας διαφορετικός κόσμος κι εκείνη αισθάνθηκε σαν τουρίστας με σήμα.

«Τι ώρα λάβατε την κλήση;» ρώτησε ο Ρίτσαρντς.

Η Μάντισον δεν χρειάστηκε να συμβουλευτεί το σημειωματάριό της καθώς ολόκληρη η νύχτα είχε χαραχτεί στο δέρμα της.

«Ήταν στις 3.57, μια κλήση για διατάραξη κοινής ησυχίας. Το Κέντρο είχε τρεις κλήσεις από την ίδια οδό, με παράπονα για το θόρυβο, ο οποίος ερχόταν από μια συγκεκριμένη κατεύθυνση», αποκρίθηκε η Μάντισον. «Εμείς απαντήσαμε και φτάσαμε πρώτοι».

«Και τι βρήκατε εκεί;»

Ξέρεις πολύ καλά τι βρήκαμε.

«Φτάσαμε και ακούσαμε το θόρυβο μόλις στρίψαμε στην οδό Λέοναρντ. Πολλοί γείτονες είχαν βγει έξω στους κήπους τους και ολόκληρη η γειτονιά ήταν στο πόδι. Η μουσική ήταν στο τέρμα και ερχόταν από μια διώροφη μονοκατοικία. Ήταν...»

Η Μάντισον έκλεισε τα μάτια της για μια στιγμή. Το σπίτι έλαμπε

μέσα στο ημίφως του δρόμου: κάθε παράθυρο γυάλιζε και ένα ποτάμι θορύβου ξεχυνόταν από αυτό. Ήταν δύσκολο να περιγράψει το θόρυβο, καθώς δεν μπορούσε να μετρηθεί στην κλίμακα ντεσιμπέλ. Έβρισκε όλους τους ανθρώπους που είχαν μαζευτεί στο δρόμο, τους χτυπούσε στο στήθος με μια δόνηση η οποία χωνόταν βαθιά στα κόκαλά τους και κουβαλούσε μια μοχθηρότητα η οποία έκανε τις αραιές τρίχες στα χέρια της να σπκωθούν όρθιες.

«Τι στο καλό...» είπε ο Γουόλς χάνοντας τα λόγια του μέσα στο απόλυτο χάος. «Έχεις το αλεξίσφαιρο γιλέκο σου στο πορτ μπαγκάζ;»

«Τι;»

«Το γιλέκο σου!» φώναξε. «Είναι στο πορτ μπαγκάζ;»

«Ναι.»

«Φόρεσέ το, φόρεσέ το τώρα.»

Ο ήχος ήταν ακόμα χειρότερος έξω από το αμάξι. Άνοιξαν το πορτ μπαγκάζ και φόρεσαν τα γιλέκα τους, καθώς οι γείτονες τους περικύκλωναν.

«Θέλω να γυρίσετε στα σπίτια σας. Δεν κάνω πλάκα, παιδιά!» φώναξε ο Γουόλς στο πλήθος. «Ποιος μας φώναξε;»

«Εγώ». Μια γυναίκα γύρω στα εξήντα ήρθε μπροστά. Φορούσε μια ζακέτα πάνω από ένα φανελένιο νυχτικό.

«Πότε ξεκίνησε;»

Οι τρεις τους ήρθαν πιο κοντά για να μπορούν να ακούν ο ένας τον άλλον.

«Πριν από περίπου δεκαπέντε με είκοσι λεπτά.»

«Ξέρετε την οικογένεια που ζει σε εκείνο το σπίτι;»

Εκείνη κούνησε καταφατικά το κεφάλι. «Ναι, είναι τέσσερις. Η μαμά, ο μπαμπάς και δύο έφηβοι, ένα αγόρι κι ένα κορίτσι. Το κορίτσι πέρασε στο πανεπιστήμιο το προηγούμενο φθινόπωρο.»

«Το όνομα της οικογένειας;»

«Μπέιλι.»

«Εντάξει, σας ευχαριστώ. Τώρα πηγαίνετε σπίτι κι αφήστε μας να κάνουμε τη δουλειά μας.»

Η γυναίκα κούνησε ξανά το κεφάλι και προχώρησε προς το σπίτι της ρίχνοντας μια τελευταία ματιά πάνω από τον ώμο της.

Ο Γουόλς στράφηκε στη Μάντισον. «Το πράγμα είναι μπερδεμένο», είπε και έσφιξε τις λουρίδες του γιλέκου. «Είναι... είναι σαν κάποιος να θέλει οι αστυνομικοί να έρθουν και να μπουν στο σπίτι».

«Κατάλαβα». Η Μάντισον ένιωσε την αδρεναλίνη της να κυλάει στο αίμα ακόμα πιο γρήγορα από τη στιγμή που μπήκαν στη γειτονιά. Η ροή αδρεναλίνης είναι φυσιολογική, είπε από μέσα της, καθώς τα χέρια της ψηλάφισαν νευρικά με τη θήκη με τις χειροπέδες. Θα έπρεπε να είναι ανόητη για να μη βρίσκεται σε επιφυλακή.

«Θα πάμε στην μπροστινή πόρτα. Εάν είναι κλειδωμένη και δεν πάρουμε απάντηση, θα πάμε γύρω από αυτή τη μεριά». Έδειξε τη δεξιά πλευρά.

Ο Γουόλς άρχισε να περπατάει και άφησαν το δρόμο –η λάμψη από τα παράθυρα έριχνε το φως της στην ασφαλτο–, διέσχισαν τον κήπο, ανέβηκαν τα σκαλοπάτια της βεράντας, και η Μάντισον ένιωθε τη μουσική να δονεί το είναι της. Και τότε κατάλαβε τι ήταν: το «Be My Baby» των Ronettes. Έπαιζε ξανά και ξανά: πρώτα η εισαγωγή με τα ντραμς, το ρεφρέν, και από πίσω τα βιολιά εξιστορούσαν τη δική τους ιστορία.

Ο Γουόλς χτύπησε την μπροστινή πόρτα τρεις φορές – το γυάλινο παραθυράκι της να δονείται σε κάθε χτύπημα. Φώναξε, τα χείλη του να σχηματίζουν λέξεις που δεν ακούγονταν. Προσπάθησε να την ανοίξει, όμως η πόρτα ήταν κλειδωμένη.

Το χέρι της Μάντισον αναπαύτηκε στη λαβή του Γκλοκ της και κατάλαβε δύο πράγματα: το πρώτο ήταν πως έπρεπε να παραμείνει συγκεντρωμένη, επειδή ένιωθε κάθε κύτταρο του σώματός της να σκορπίζεται από τη μουσική. Το δεύτερο ήταν πως, αν δεν κρατούσαν την οπτική επαφή ανάμεσά τους, θα ήταν αδύνατον να επικοινωνήσουν με τον Γουόλς και να γνωρίζει πού βρίσκεται ή τι κάνει.

Δεν ακούστηκε απάντηση από την πόρτα και από εκεί όπου στέκονταν μπορούσαν να ρίξουν μια ματιά στο χολ – δεν είχε κάτι το ιδιαίτερο: έναν καλόγερο, έναν πάγκο, ένα χαριτωμένο τραπεζάκι και πάνω του μια γυάλα για κλειδιά. Ο Γουόλς επιθεώρησε το δωμάτιο και ξαφνικά έδειξε ένα σημείο στο έδαφος, μερικά εκατοστά από το εσωτερικό της πόρτας: έπρεπε να σταθούν στα ακροδάχτυλά τους για να το δουν.

Η Μάντισον κοίταξε, το είδε και κούνησε το κεφάλι. Και οι δυο

τους έλυσαν αυτομάτως την πόρπη από τη θήκη των όπλων τους. Πέντε μεγάλοι και ολοστρόγγυλοι λεκέδες αίματος έλαμπαν με όλο τους το σκότος πάνω στο γυαλισμένο παρκέ.

Ο Γουόλς της έδειξε με το πιγούνι του το πλάι του σπιτιού και πήρε θέση. Η Μάντισον, που πάντοτε ενδιαφερόταν για την εγκληματολογία, ήξερε αρκετά για το διασκορπισμό των ρανίδων του αίματος, ώστε να γνωρίζει ότι, από το σχήμα των σταγόνων, το άτομο το οποίο είχε τραυματιστεί στεκόταν στο κατώφλι και οι σταγόνες αίματος είχαν πέσει από τη δεξιά γωνία.

Θα μπορούσε να σημαίνει πολλά πράγματα: μια ξαφνική ρινική αιμορραγία, μια απλή υπόθεση ενδοοικογενειακής βίας, μια διάρρηξη στη διάρκεια της οποίας τραυματίστηκε κάποιος.

Έστριψαν στη γωνία του ξύλινου σπιτιού και είδαν το μεγάλο παράθυρο σχεδόν στην απέναντι πλευρά. Το φως από αυτό έπεφτε στον στενό χώρο ανάμεσα στο κτίριο και σε ένα φράκτι.

Ο Γουόλς προχώρησε με σιγουριά, και η Μάντισον τον ακολούθησε από κοντά. Έφτασαν στην άκρη του παραθύρου, το οποίο βρισκόταν μερικά εκατοστά πάνω από το ύψος των ματιών. Ο Γουόλς σταμάτησε κι εκείνη τον μιμήθηκε. Κρυφοκοίταξε στο εσωτερικό. Ήταν μια σβέλτη κίνηση, την οποία η Μάντισον είχε κάνει χιλιάδες φορές κατά τη διάρκεια της εκπαίδευσής της. Έβαλε την πλάτη του στον τοίχο και τράβηξε το όπλο του ανέκφραστος. Άλλαξαν πλευρές και η Μάντισον ετοιμάστηκε να κρυφοκοιτάξει μέσα από το παράθυρο. Μια γρήγορη κίνηση και τα μάτια κάνουν τη δουλειά που πρέπει.

Η Μάντισον στάθηκε, κοίταξε και γρήγορα υποχώρησε στο σημείο όπου στεκόταν ο Γουόλς. Εκείνος της έδειξε τον ασύρματο, ο οποίος κρεμόταν στο στήθος της, και έγενε προς το δρόμο. Η Μάντισον ένευσε καταφατικά και έτρεξε, ο ήχος των βημάτων να καλύπτεται από τη μουσική.

Έπρεπε να την ακούσουν καθαρά όταν θα καλούσε τον ασύρματο.

Η Μάντισον έφτασε στο αμάξι, μπήκε μέσα και μίλησε στον ασύρματο: «Θέλουμε ενισχύσεις και παρουσία των SWAT, έχουμε ομήρους. Ένας εισβολέας -πολύ πιθανόν και περισσότεροι-, οπλισμένος και επικίνδυνος, τέσσερις όμηροι, τουλάχιστον ένας από αυτούς τραυματίας...» Το μήνυμά της ήταν απλό και σύντομο και με χαρά άκουσε το Κέντρο να ανταποκρίνεται λέγοντας ότι ενισχύσεις

και ασθενοφόρα βρίσκονταν καθ' οδόν.

Είχε προλάβει να κοιτάξει μέσα στο δωμάτιο για κλάσματα του δευτερολέπτου, μα ήταν αρκετό: τέσσερις άνθρωποι ήταν δεμένοι με κολλητική ταινία στις καρτέκλες της τραπεζαρίας, πετσέτες είχαν χωθεί στα στόματά τους και τα μάτια τους ήταν δεμένα. Οι καρτέκλες είχαν μπει σε σειρά: όπως είχε πει η γειτόνισσα: «η μαμά, ο μπαμπάς και δύο έφηβοι – ένα αγόρι και ένα κορίτσι». Ένας νεαρός άντρας στα είκοσι έκανε βόλτες στο δωμάτιο – ψηλός και μυώδης, κρατώντας στο δεξί του χέρι ένα κουζινομάχαιρο με μήκος όσο ο πήχης της Μάντισον, ενώ στη ζώνη του είχε χωμένο ένα πιστόλι.

Η Μάντισον έβαλε τον ασύρματο στη θέση του και βγήκε από το περιπολικό. Πέρασε τρέχοντας τον άδειο δρόμο προς την πλευρά του σπιτιού όπου είχε αφήσει τον Γουόλς. Μια στιγμή εκκωφαντικής σιωπής μεσολάβησε ανάμεσα στο τέλος του τραγουδιού και στην αρχή της επανάληψής του. Τα βήματά της ακούστηκαν υπερβολικά δυνατά και τα αυτιά της κουδούνισαν. Έπρεπε να το θυμάται, είπε από μέσα της. Το τραγούδι διαρκούσε περίπου δύομισι λεπτά, ίσως και λιγότερο· ακολουθούσε μια ψυχία τριών δευτερολέπτων και έπειτα οι Ronettes συνέχιζαν το τραγούδι τους.

Η κατάσταση ήταν σουρεαλιστική. Στην πλευρά του σπιτιού, ενώ το παράθυρο απείχε έξι βήματα από εκείνη, η Μάντισον σταμάτησε απότομα: ο Γουόλς δεν βρισκόταν πια εκεί. Δεν σκέφτηκε καν ότι θα είχε κινηθεί δίχως εκείνη και βλαστήμησε σιγανά.

Η Μάντισον κοίταξε το Γκλοκ στην παλάμη της και είδε το στόμιο του πιστολιού να τρέμει. Ανέπνευσε βαθιά, έλεγξε τους χτύπους της καρδιάς της, έσκυψε και προσπέρασε το παράθυρο. Θα μπορούσε να δει τον Γουόλς εάν είχε γυρίσει πίσω, οπότε μονάχα μπροστά μπορούσε να είχε πάει.

Άκουσε σειρήνες, ίσως βέβαια πάλι τα αυτιά της να την εξαπατούσαν και να την έκαναν ν' ακούσει αυτό που ήθελε. Η Μάντισον κοίταξε ξανά το δωμάτιο: τρεις όμηροι βρίσκονταν στο ίδιο σημείο, μα ένας έλειπε – μαζί του και η καρτέκλα, ενώ και ο εισβολέας είχε εξαφανιστεί.

Δεν μπορούσαν να τη δουν και δεν ήταν σίγουρη αν ήταν κακό. Τι θα είχαν δει άραγε; Μια ψαρωμένη δόκιμη με τρεμάμενα χέρια. Τους άξιζε καλύτερη μοίρα.

Η Μάντισον έγειρε στον τοίχο. Ο όμπρος που έλειπε ήταν το έφηβο κορίτσι. Οι υπόλοιποι ήταν σκυμμένοι μπροστά και, από το σημείο στο οποίο βρισκόταν η Μάντισον, δεν μπορούσε να καταλάβει εάν ήταν ακόμη ζωντανοί. Προσευχήθηκε να ήταν – αν κάποιος θεός την άκουγε.

Την είχε λούσει κρύος ιδρώτας και το πουκάμισό της είχε κολλήσει στην πλάτη της. Κράτησε το Γκλοκ με το αριστερό και σκούπισε το δεξί πάνω στο ύφασμα του παντελονιού της. Είχε την εκπαίδευση, μπορούσε να το κάνει. Απόψε αυτή ήταν η δουλειά της. Πάμε...

Με δύο γρήγορα βήματα η Μάντισον έφτασε στην πίσω γωνία. Αν το σπίτι είχε κατασκευαστεί όπως όλα τα υπόλοιπα, τότε εκεί θα υπήρχε μια αυλή και μια είσοδος, κάπου σ' αυτή την πλευρά.

Έπρεπε να κοιτάξει. Μια γρήγορη ματιά και έπειτα πίσω στη θέση της. Ένα, δύο, τρία. Η αυλή ήταν έρημη. Οι μεγάλες μπαλκονόπορτες βρίσκονταν τρία μέτρα στα δεξιά της και, χάρη στην απόκοσμη λάμψη τους, μπορούσε να δει πως η μία ήταν μισάνοιχτη.

Πού ήταν ο Γουόλς;

Η Μάντισον, με την καρδιά της να πάλλεται μανιασμένα, άνοιξε την πόρτα όσο έπρεπε για να γλιστρήσει μέσα και ακροπάτησε μέχρι το καθιστικό – το οποίο μύριζε ποπ κορν.

Στην άλλη μεριά του απέναντι τοίχου τρεις άνθρωποι βρίσκονταν δεμένοι, ίσως ζωντανοί. Η μουσική ήταν εκκωφαντική και η Μάντισον ένιωθε ανυπόφορα που δεν μπορούσε να ακούσει τα ίδια της τα βήματα. Όλες οι αισθήσεις της είχαν αμβλυνθεί καθώς προχωρούσε.

Η ζωή του σπιτιού ήταν παρούσα σε κάθε βιβλίο, σε κάθε ράφι, στα μαξιλάρια του καναπέ, που ήταν ελαφρώς πατικωμένα, στην κούπα με τα υπολείμματα του χθεσινοβραδινού καφέ στο τραπεζάκι. Η Μάντισον κοίταξε αλλού: προτεραιότητά της ήταν να απομακρύνει τους ομήρους γρήγορα και με ασφάλεια.

Έριξε μια ματιά στο διάδρομο που κατέληγε μπροστά – η πρώτη πόρτα στα αριστερά της λογικά οδηγούσε εκεί όπου ήταν οι όμπροι. Κάτι στο νου της έπρεπε να κρατούσε το χρόνο του τραγουδιού και την πληροφόρησε ότι η σιωπή των τριών δευτερολέπτων θα ακολουθούσε. Πάγωσε, συγκεντρωμένη. Η σιωπή κατέφθασε σαν φρέσκο οξυγόνο έπειτα από έναν πνιγμό. Τρία δευτερόλεπτα σιωπής, τα οποία έμοιαζαν με ανείπωτη ευτυχία. Κάτι έσπασε στον πάνω

όροφο τη στιγμή που η εισαγωγή των ντραμς άρχισε και κάθε ήχος καλύφθηκε.

Κουνήσου, πρέπει να κουνηθείς τώρα. Η Μάντισον προχώρησε στο διάδρομο και μπήκε στην τραπεζαρία τη στιγμή που ο ασύρματός της άρχισε να αναβλύζει λέξεις.

Σπασμένο γυαλί και πορσελάνη κάλυπταν το πάτωμα. Οι κουρτίνες είχαν σκιστεί στο σημείο από όπου ο εισβολέας είχε μπει, και στο μέσο της καταστροφής οι αιχμάλωτοι βρίσκονταν δεμένοι με τα μάτια κλειστά, παλεύοντας να απελευθερωθούν από την κολλητική ταινία.

Βγάλε την ταινία από τα μάτια τους και τις πετσέτες από τα στόματά τους. Η Μάντισον πήγε πρώτα στον πατέρα: απαλά, με λίγη προσπάθεια, έβγαλε την γκριζα κολλητική ταινία που κάλυπτε τα μάτια του. Κοίτα με, είμαι αστυνομικός, όλα θα πάνε καλά. Όλοι τους είναι ζωντανοί. Τα ρούχα τους είναι σκισμένα και βαμμένα κόκκινα. Την είδαν κι άρχισαν να ουρλιάζουν, με τις φωνές τους να χάνονται στο σαματά. Έλεγαν την ίδια λέξη. Η κόρη μας.

Η Μάντισον αισθάνθηκε δονήσεις στο ξύλινο πάτωμα –βαριά βήματα, δεκάδες από δαύτα–, και ξαφνικά το δωμάτιο γέμισε άντρες των SWAT. Δεν έκαναν τον κόπο να λύσουν τους ομήρους: δύο αξιωματικοί άρπαξαν από μια καρέκλα και εξαφανίστηκαν εκεί απ' όπου είχε έρθει η Μάντισον.

Ο ήχος σταμάτησε απότομα στη μέση του τραγουδιού και μπορούσε όχι μόνο να δει τα χείλη του αξιωματικού των SWAT να κουνιούνται, αλλά και να τον ακούσει.

«Πού...»

«Πάνω. Έχει έναν όμηρο, ένα όπλο και ένα κουζινομάχαιρο. Ο συνάδελφός μου είναι μάλλον κι εκείνος πάνω».

Άλλος ένας κρότος τούς έκανε να πεταχτούν και άρχισαν να ανεβαίνουν γρήγορα τις σκάλες, η Μάντισον να ακολουθεί δύο αξιωματικούς των SWAT, ενώ φωτογραφίες της αποφοίτησης του Λυκείου έπεφταν από τους τοίχους.

Τρεις πυροβολισμοί ακούστηκαν καθώς η Μάντισον έφτασε στο κεφαλόσκαλο και είδε τον νεαρό άντρα να πέφτει πρώτα στα γόνατα και έπειτα στο πάτωμα, εξακολουθώντας να κρατάει την πλάτη της καρέκλας πάνω στην οποία βρισκόταν δεμένη η κοπέλα. Η μυρωδιά

της πυρίτιδας και ο καπνός από το όπλο του Γουόλς ήταν τόσο έντονα, που τα μάτια της Μάντισον δάκρυσαν.

«Ας την πάρουμε από δω!» Οι δύο αξιωματικοί άρπαξαν την καρέκλα και σήκωσαν το κορίτσι με ευκολία. Ένας από αυτούς έβγαλε την πετσέτα από το στόμα της και της μίλησε καθώς την κουβαλούσαν κάτω. Η Μάντισον στεκόταν στο κατώφλι του δωματίου του κοριτσιού – τα πάντα είχαν λεπλατηθεί, τα ράφια ήταν αδειανά. Τα μάτια του νεαρού άντρα ήταν διάπλατα ανοιχτά. Ο Γουόλς τον είχε πυροβολήσει δύο φορές στο στήθος και μία στο λαιμό. Στάθηκε από πάνω του και απομάκρυνε το εικοσιδυάρι όπλο από το χέρι του άντρα με την άκρη της μπότας του.

Όταν σήκωσε το βλέμμα του και είδε τη Μάντισον, οι ματιές τους συναντήθηκαν. «Μην μπεις μέσα», είπε απαλά. «Μην αγγίζεις τίποτα».

«Το ξέρω», ψιθύρισε η Μάντισον.

Ήταν το πρώτο πτώμα που είδε. Το αίμα που είχε εκτοξευτεί από την αρτηρία του λαιμού είχε ποτίσει τους τοίχους.

«Τον είδα να τη σέρνει έξω από το δωμάτιο, προς τις σκάλες», είπε. «Έπρεπε να τους ακολουθήσω».

Η Μάντισον κούνησε το κεφάλι. Είχε σώσει τη ζωή του κοριτσιού.

Αστυνομικοί, γιατροί και επιθεωρητές γέμισαν το σπίτι, και η Μάντισον βρέθηκε να απαντά σε ερωτήσεις, να δίνει λεπτομέρειες και να περπατά μέσα στη σκηνή του εγκλήματος, ενώ ένας θόρυβος που έμοιαζε με παράσιτα ασύρματου είχε κολλήσει στο μυαλό της. Ήταν το πρώτο της πτώμα.

Ένας επιθεωρητής πήρε το όπλο του Γουόλς – τυπική διαδικασία έπειτα από έναν πυροβολισμό– και το τοποθέτησε σε ένα κουτί με στοιχεία. Η Μάντισον τον παρακολούθησε να γράφει τα στοιχεία του και να χτυπά φιλικά τον Γουόλς στον ώμο.

Η οικογένεια βρισκόταν στο κοντινότερο νοσοκομείο και στην άκρη του πεζοδρομίου οι καρέκλες πάνω στις οποίες είχαν δεθεί είχαν αφηθεί στα χέρια των αντρών της Σήμανσης. Η Μάντισον τις κοίταξε: ήταν πλέον απλές καρέκλες, με την κολλητική ταινία να προεξέχει πάνω στο ξύλο.

«Κάιλ ΜακΜάνους», είπε ο Πίμπουλ Ρίτσαρντς.

«Ναι», απάντησε η Μάντισον. «Έβγαινε με τη Σάρα Μπέιλι στο Λύκειο και είχαν χωρίσει μερικούς μήνες νωρίτερα. Είχε βγει περιοριστική εντολή εναντίον του επειδή την παρακολουθούσε».

«Μα η οικογένεια είναι καλά».

«Όσο καλά μπορεί να είναι. Είχαν αμυχές και μώλωπες. Και μιλάμε μονάχα για τα σωματικά τραύματα».

«Σίγουρα», απάντησε ο Ρίτσαρντς. «Η εμπειρία πρέπει να ήταν συγκλονιστική για σένα».

«Ήταν». Πέρα από τα προφανή γεγονότα, η Μάντισον δεν είχε καμία πρόθεση να μιλήσει σ' αυτούς τους ξένους για εκείνη τη νύχτα. Της είχαν ζητήσει να έρθει εδώ σήμερα και σίγουρα δεν το έκαναν για να μιλήσουν για τα *συναισθήματά της*.

«Ήταν η μοναδική βάρδια που έκανες με τον αρχιφύλακα Γουόλς», συνέχισε ο Ρίτσαρντς.

«Πράγματι».

Έπειτα από έναν πυροβολισμό ο αστυνομικός του οποίου το όπλο εκπυρσοκρότησε μπαίνει σε άδεια, μέχρι να διερευνηθεί το γεγονός. Καθένας στην αίθουσα το ήξερε. Και η Μάντισον αναρωτιόταν πού το πήγαινε ο Ρίτσαρντς.

«Τι σκέφτηκες όταν ο αρχιφύλακας Γουόλς...» είπε. «Ή μάλλον θα το πω διαφορετικά. Τι σκέφτεσαι για τη συμπεριφορά του αρχιφύλακα Γουόλς εκείνη τη νύχτα;»

«Τη *συμπεριφορά του*;»

«Ναι. Όταν ο αρχιφύλακας Γουόλς πυροβόλησε τον κύριο ΜακΜάνους, είδες τι έκανε ο κύριος ΜακΜάνους; Είχε στραμμένο το όπλο του στην όμηρο; Ή ίσως έκανε να αφήσει το όπλο στο πάτωμα;»

«Δεν ήμουν στο δωμάτιο, αρχιφύλακα Ρίτσαρντς», αποκρίθηκε η Μάντισον. «Και νομίζω πως το ξέρετε, καθώς αναγράφεται στην αναφορά. Οι αξιωματικοί των SWAT έτρεχαν στις σκάλες μπροστά μου και δεν έχω ιδέα εάν είδαν κάτι, ωστόσο ξέρω πως εγώ δεν είδα. Άκουσα τους πυροβολισμούς καθώς πλησίαζα στο κεφαλόσκαλο, κι αυτό που είδα ήταν τον Κάιλ ΜακΜάνους να πέφτει, έτσι όπως κρεμόταν από την πλάτη της καρέκλας».

«Φυσικά αυτό λέει η αναφορά».

Η Μάντισον ήθελε να πει ότι αυτό λέει η αναφορά επειδή αυτό συνέβη, ωστόσο δεν είπε τίποτα και περίμενε τι άλλο θα πει ο Ρίτσαρντς. Αν ήθελε να φορτώσει κάτι στον Γουόλς, δεν θα το έβρισκε σε όσα έγιναν εκείνη τη νύχτα.

«Δεν έχεις να προσθέσεις κάτι παραπάνω στην αναφορά;»

«Όχι».

«Είσαι σίγουρη;»

«Απολύτως».

Η Μάντισον δεν είχε ανάγκη να κοιτάξει τα πρόσωπά τους για να δει πως τους είχε απογοητεύσει. Μα και πάλι, αν υπήρχε κάποιος θέμα με την ποιότητα της δουλειάς της, τότε καλό θα ήταν να το μάθει τώρα παρά να τρέχει σε άλλες συναντήσεις σε παρόμοια δωμάτια. Ήταν έτοιμη κάτι να πει, όταν ο Ρίτσαρντς χαμογέλασε. «Λοιπόν», είπε, καθώς μάζευε τα χαρτιά του. «Τότε τελειώσαμε. Έχω όλα όσα χρειάζομαι. Όλοι είναι ευχαριστημένοι με τις σημειώσεις μας;»

Ακουστήκαν αρκετά «ναι», και προτού η Μάντισον το καταλάβει, η ομάδα είχε αδειάσει το δωμάτιο και η συνάντηση είχε λάβει τέλος.

Η Μάντισον σπκώθηκε. «Δεν είμαι σίγουρη πως πρόσθεσα κάτι χρήσιμο σε όλα όσα υπήρχαν ήδη στο φάκελο της υπόθεσης».

Δεν είμαι σίγουρη πως κατάλαβα περί τίνος πρόκειται.

«Ω, μα το έκανες».

Ήταν πλέον μόνοι τους στο δωμάτιο.

«Ο αρχιφύλακας Γουόλς έσωσε τη ζωή του κοριτσιού», είπε η Μάντισον. «Αν δεν την είχε ακολουθήσει, ο ΜακΜάνους θα την είχε σκοτώσει και έπειτα θα αυτοκτονούσε. Αυτό ήταν το σχέδιό του, έτσι τους είχε πει. Το κομμάτι που έπαιξε... ήταν το τραγουδι τους».

«Το ξέρω. Και συμφωνώ μαζί σου. Εάν ο Φρανκ Γουόλς είχε αργήσει έστω δέκα δευτερόλεπτα να μπει στο δωμάτιο, το κορίτσι θα ήταν νεκρό».

«Τότε...»

«Μου είπαν πως είσαι έξυπνη, αστυφύλακα. Η συνάντηση δεν ήταν για τον Γουόλς αλλά για σένα».

«Δεν ήμουν στο δωμάτιο».

«Σωστά. Και το ήξερες πως ερευνούσα για τον Γουόλς κάμποσο καιρό. Είναι ένας επικίνδυνος αστυνομικός, και το τμήμα δεν ανέχεται αυτού του είδους τη συμπεριφορά που επιδεικνύει ξανά και ξανά. Το

ερώτημα ήταν εάν εσύ θα μπορούσες να είσαι μια καλή συνεργάτιδα για τον Γουόλς, κάποια που το Τμήμα Εσωτερικών Υποθέσεων θα μπορούσε να εμπιστευτεί. Είσαι νέα και θες να πας ψηλά. Υπάρχει η πιθανότητα να γίνεις ένα άτομο στο οποίο το Τμήμα Εσωτερικών Υποθέσεων θα μπορούσε να βασιστεί στο μέλλον».

«Κατάλαβα», είπε η Μάντισον συνειδητοποιώντας το λόγο της παρουσίας των εφτά ανθρώπων γύρω από το τραπέζι. «Φαντάζομαι πως απέτυχα στη δοκιμασία».

«Θεαματικά», είπε ο Ρίτσαρντς δίχως έγχθρα.

«Φαίνεται», αποκρίθηκε η Μάντισον.

«Δεν είμαι εχθρός, αστυφύλακα Μάντισον. Ό,τι κι αν σου έχουν πει».

«Θα το έχω στο μυαλό μου».

Έκανε να φύγει από το δωμάτιο.

«Πού θα πας αφού τελειώσεις με τις Περιπόλους;»

Στράφηκε προς το μέρος του. «Στο Ανθρωποκτονιών. Πρώτα θα κάνω αίτηση για να φορώ πολιτικά και έπειτα θα προσπαθήσω να κάνω καριέρα στο Ανθρωποκτονιών».

Ο Ρίτσαρντς έκλεισε τον δερμάτινο χαρτοφύλακά του. «Σίγουρα θα τα καταφέρεις. Θα τα πούμε ξανά, αστυφύλακα».

Μια λεπτή στρώση χιονιού είχε απλωθεί στο πεζοδρόμιο την ώρα που η Μάντισον βγήκε από το Αρχηγείο της αστυνομίας του Σιάτλ. Βρήκε την αρχιφύλακα Κάρι Γουέστον να την περιμένει. Τα παράθυρα του περιπολικού τους ήταν θαμπά και δύο ποτήρια με φρέσκο καφέ την περίμεναν.

«Σκέφτηκα πως θα χρειάζεσαι κάτι ζεστό», είπε η Γουέστον δίνοντας στη Μάντισον το ένα ποτήρι.

«Σ' ευχαριστώ. Τι έχει το πρόγραμμα απόψε;»

«Για αρχή έχουμε μια ληστεία αυτοκινήτου στο...»

Το βράδυ είχε φτάσει και το Σιάτλ φαινόταν σαν μουτζούρα πίσω από το γυαλί. Τα λόγια της Γουέστον έφταναν απόκοσμα στα αυτιά της Μάντισον, που βολεύτηκε στο κάθισμά της και είδε την πόλη να περνάει από μπροστά της.

Δεκαοχτώ μίνες αργότερα ο αρχιφύλακας Φρανκ Γουόλς

κατηγορήθηκε για υπερβολική βία στη διάρκεια μιας σύλληψης – ο ύποπτος είχε καταλήξει στο νοσοκομείο με δύο σπασμένα πλευρά και διάσειση. Ο Γουόλς δεν έκανε ένσταση και απολύθηκε από το τμήμα. Η υπόθεση λύθηκε εκτός δικαστηρίων. Τελικά δεν ήταν ο Πίτμπουλ Ρίτσαρντς, αλλά ένας άλλος επιθεωρητής του Τμήματος Εσωτερικών Υποθέσεων που έκλεισε την υπόθεση Γουόλς. Η Μάντισον διάβασε γι' αυτή στις εφημερίδες. Δεν τον είχε δει, ούτε είχαν μιλήσει έπειτα από τη νύχτα της 3ης Ιανουαρίου. Είχαν μετακινηθεί σε διαφορετικούς τομείς και διαφορετικές βάρδιες. Εκείνη τη μέρα πήγε στο σκοπευτήριο και σκότωσε αρκετούς φανταστικούς στόχους, κι αφού το χέρι της κουράστηκε και δεν μπορούσε άλλο να σηκώνει το όπλο, έτρεξε στην παραλία Άλκι και είδε τον ήλιο να δύει πίσω από τη νήσο Μπέινμπριτζ, μουτζουρώνοντας τον ουρανό με τις αποχρώσεις του πορτοκαλί και του πράσινου.

Το φως, είτε η Μάντισον από μέσα της –με τα πνευμόνια της να καίνε και τα πόδια της βυθισμένα ως το καλάμι μέσα στο κρύο νερό–, είχε επιστρέψει στο Σιάτλ για το φως του.